

ת"פ 7483/08/18 - מדינת ישראל נגד רסימיה אבו כף - בעצמה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

04 אוגוסט 2020

ת"פ 7483-08-18

לפני כבוד השופטת דינה כהן

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד מסעד מסעד

נגד

הנאשמת

רסימיה אבו כף - בעצמה

ע"י ב"כ עו"ד מיכאל בוסקילה

גזר דין

1. הנאשמת, ילידת 1983, הורשעה, על יסוד הודאתה בעובדות כתב אישום שתוקן בשנית במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של חבלה חמורה שלא כדין, לפי סעיף 333 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, לאחר ששפכה מים רותחים על המתלוננת וגרמה לה לכוויות בגופה בהיקף של 12% (total percentage of TBSA (body surface area)).

2. נסיבות מעשה העבירה על פי עובדות כתב האישום המתוקן בהן הודתה הנאשמת ועל פיהן הורשעה הן כדלקמן:

מספר שבועות טרם יום 27.7.18 נתגלע סכסוך בין הנאשמת לבין השכן שלה, יליד 1960, המתגורר בקומה הרביעית בבניין בו מתגוררת גם הנאשמת.

הסכסוך נסוב סביב השימוש במקלט המשותף של בניין המגורים. הנאשמת סברה שהשכן עושה במקלט שימוש יתר עד כדי מגוריו בו. השכן, מצדו, רגז על הנאשמת משום שחיבלה לדעתו במנעולי המקלט המשותף אותם נאלץ להחליף בשל כך.

השכן שיתף בדבר הסכסוך את חברתו (להלן: "המתלוננת"), שלה היכרות קודמת, שטחית, עם הנאשמת.

בהזדמנות שנקרתה בדרכה, לפני יום 27.7.18, המתלוננת, שפגשה את הנאשמת ברחוב, התערבה בסכסוך, בכך שפנתה לנאשמת ושאלה אותה למה היא עושה בעיות לחבר שלה, השכן, עם מנעול המקלט. הנאשמת, מצידה, התעלמה בהפגנות מן המתלוננת ומדבריה.

ביום 27.7.18, סמוך לפני השעה 11:11, גילה השכן, שאדם, שזהותו אינה ידועה, חתך עם מכשיר חד את הצמיג האחורי של האופניים שלו שהיו בכניסה לבניין המגורים. מכיוון שראה זמן קצר לפני שעה זו את הנאשמת ליד האופניים, ונוכח הסכסוך ביניהם, סבר השכן שהנאשמת היא זו שחתכה לו את צמיג האופניים.

נוכח סברתו זו, מיהר השכן, עלה נסער לדירת הנאשמת ונקש על דלתה מספר פעמים. הנאשמת לא ענתה לו ולא פתחה את דלת דירתה.

בכעסו על הנאשמת התקשר השכן אל המתלוננת וסיפר לה על שעשתה הנאשמת לאופניו. בעצת המתלוננת, התקשר השכן למשטרה, ירד ביוזמתו לרחוב והמתין לניידת המשטרה. המתלוננת, שביקשה לעזור לשכן במצוקתו, ניסתה להזעיק את בנו למקום, אך משזה השיב לה שאינו באזור, הגיעה בעצמה אל בניין המגורים.

המתלוננת עלתה לדירתה של הנאשמת כשבידה טלפון נייד וצרור מפתחות והיא לבושה שמלת גופיה וכפכפים. המתלוננת דפקה ממושכות על דלת דירת הנאשמת, לרבות באמצעות צרור המפתחות שהיה בידה. המתלוננת, שסברה שאם הנאשמת תראה שהיא זו הנוקשת בדלת, היא לא תפתח לה את הדלת, מפאת היכרותן הקודמת וקרבתה אל השכן, חסמה את עינית הדלת עם הטלפון הנייד שלה.

כעבור כ-10 דקות שבהן דפקה המתלוננת על דלת ביתה של הנאשמת, ולאחר שמילאה סיר בישול בעל ידית אחת במים רותחים, פתחה הנאשמת את דלת דירתה. הנאשמת ראתה את המתלוננת עומדת מולה והשליכה בשפיכה על המתלוננת את המים הרותחים שבסיר אל פלג גופה העליון של המתלוננת.

המתלוננת, בפחדה מהנאשמת, ברחה מן המקום בזעקות כאב, אל חברתה שגרה בבניין הסמוך, שם נכנסה מיד אל המקלחת. תוך כדי בריחתה, נפל ונשבר המכשיר הנייד של המתלוננת.

לבקשת המתלוננת, הזעיקה החברה אמבולנס, שפינה את המתלוננת לבית חולים.

בבית החולים קפלן, כתוצאה ממעשי הנאשמת, אובחן כי נגרמו למתלוננת כוויות מדרגה שניה ושלישית עם שלפוחיות שהתפוצצו לפי הפירוט: בצוואר כוויה שניה שטחית, צוואר תחתון וכתף ימין -דרגה שניה עם אזור של כוויה דרגה שלישית. זרוע ושליש פרוקסימלי אמה ימין, חזה ובטן - כוויה דרגה שניה עם מספר מוקדים שלפוחתיים. ירך פרוקסימלית שמאל - במספר מוקדים קטנים - כוויה דרגה שניה וכן שורש כף היד בשתי הצדדים (כוויה דרגה שניה). האבחנה בבית החולים קפלן הייתה כי המתלוננת סובלת מכוויות בגופה בהיקף שטח של 12%TBSA .

במסגרת הטיפול במתלוננת בבית החולים נזקקה המתלוננת לטיפול בנוזלים, במשככי כאבים ולחבישות. בנוסף, המתלוננת אושפזה במחלקת פלסטיקה בבית החולים, להמשך טיפול בה ובחבלות הכוויה שנגרמו לה.

3. במועד הצגת ההסדר, בתאריך 13.1.2019, הוסכם על הצדדים כי טרם הטיעונים לעונש, הנאשמת תופנה לשירות המבחן לשם עריכת תסקיר בעניינה וכן יוגש תסקיר אודות נפגעת העבירה.

צוין כי בין הצדדים, אין הסדר לעניין העונש.

4. במועד הטיעונים לעונש עמדו לפני, תסקירי שירות המבחן וכן תסקיר נפגעת העבירה.

כראיות לעונש מטעם המאשימה, הוגש גיליון הרשעות קודמות של הנאשמת ממנו עולה

כי לחובת הנאשמת הרשעה אחת משנת 2008 בעבירת גניבה שבוצעה בשנת 2006 (ת/1).

כן הגישה המאשימה בהסכמה, את תמונות המתלוננת בצבע, להמחשת הנזק סוגו והיקפו (ת/2).

5. בין הצדדים לא הייתה מחלוקת בשאלת אחריותה של הנאשמת למעשה העבירה וכשירותה לעמוד לדין. עם זאת, מטעם ההגנה עמדה לפני חוות דעתה של הקרימינולוגית ד"ר טלי שימקין מיום 2.1.2020.

ד"ר שימקין התרשמה, מטעמים שפירטה בחוות דעתה ובחקירתה בדיון מיום 28.6.2020 שהנאשמת "**סובלת לאורך חייה מהפרעת דחק פוסט טראומטית מורכבת (CPTSD)**", בין היתר לאור מצוקה נפשית מתמשכת, מצב הישרדותי ארוך שנים שלא זכה למענה מצד גורמי הרווחה.

ד"ר שימקין המליצה לספק לנאשמת בהקדם, "**התערבות שתכלול מיצוי זכויות**" בכל מישורי חייה כפי שפירטה באריכות בחוות דעתה והמליצה על ענישה שיקומית שתכלול מאסר מותנה כגורם מרתיע (עמ' 9 לחוות הדעת).

הפסיכיאטר המחוזי ד"ר רוני שרף, התייחס בתאריך 8.3.2020, בכתב לחוות הדעת הקרימינולוגית מטעם ההגנה. ב"כ הצדדים הסתפקו בעמדתו ולא ביקשו לזמנו לחקירה (פרוטוקול מיום 27.5.2020).

תסקירי שרות המבחן

6. הנאשמת כבת 37, רווקה, ובעניינה הוגשו 4 תסקירים.

בתמצית יאמר שנוכח התנהלות הנאשמת מול גורמי הטיפול המליץ שרות המבחן תחילה, בין היתר, על ענישה מוחשית בעבודות שרות תוך הימנעות מהמלצה טיפולית ובהמשך, שונתה ההמלצה לשרות לתועלת הציבור וצו מבחן, הטלת מע"ת ופיצוי כספי למתלוננת.

7. **בתסקיר מתאריך 20.05.2019**, התייחס שרות המבחן לנסיבות חייה הקשות של הנאשמת.

צוין בין היתר שהנאשמת מגיל צעיר לא השתלבה במערכת החינוך ולא למדה בבתי ספר כיוון שמשפחתה אסרה זאת עליה. בהיותה כבת 11 אביה נהרג והיא נאלצה להתגורר עם משפחתו מנישואיו הראשונים. בהמשך, בגיל 14, חוותה פגיעה טראומטית מצד בן משפחה ונאלצה לצאת מביתה ולשהות במסגרות חוץ ביתיות בפיקוח הרווחה. בגיל הנעורים, אולצה על ידי אחיה להתחתן עם בחור בשל ממונו, נישואין שבהם תיארה שחוותה אלימות מילולית ופיזית ולבסוף ברחה מהבית מספר פעמים ואף הגישה תלונות במשטרה.

בהמשך, שהתה במסגרת פנימייה ועברה להוסטל. בהיותה בת 18 נאלצה לעזוב את המקום ונותרה ללא מסגרות.

לדברי הנאשמת בפני שירות המבחן, בשלב זה, התדרדרה לניהול חיי רחוב. בשנת 2004 החליטה לשקם את חייה ועברה להתגורר בדירה שכורה והחלה לעבוד בעבודות מזדמנות בתחום הניקיון, עבודות מהן היא משלמת את שכירות הדירה.

אשר לעבירה עצמה, הנאשמת תיארה בפני קצינת המבחן כי ביום העבירה נתקלה בשכן שהחל לגדפה. מסרה כי התעלמה ממנו ונכנסה לביתה ולאחר כמספר דקות שמעה נקישות חזקות בדלת ביתה, חשה בהלה ופחד כאשר גם לאחר דקות ארוכות הנקישות לא פסקו. הנאשמת הוסיפה ותיארה בפני שירות המבחן כי הרתיחה מים בסיר על מנת לשטוף את ביתה ולא על מנת לפגוע במתלוננת. שללה תכנון מוקדם, כוונה או מחשבה לפגיעה במהלך האירוע וטענה שזהות האדם שמאחורי הדלת לא הייתה ידועה לה מראש. עוד צוין כי בהתייחסותה למקרה העבירה הייתה נסערת, בכתה והביעה צער על מעשיה אך עם זאת, התקשתה לבטא אחריות על הפגיעה שבמעשיה והתקשתה לגלות אמפטיה או דאגה למצבה של המתלוננת.

צוין כי שירות המבחן התרשם שמדובר באישה בעלת יכולות וורבליות וקוגניטיביות תקינות בבסיסן ומקיומה של יכולת תפקודית תקינה, הבאה לידי ביטוי במישור התעסוקתי במהלך השנים האחרונות. שירות המבחן התרשם כי הנאשמת היא אישה אסרטיבית בעלת כוחות ויכולות, בעלת נטייה לריכוז עצמי מוגבר, נטייה לקורבנות וקושי לגלות אמפטיה לפגיעה שגרמה למתלוננת.

שירות המבחן העריך כי בשקלול כלל הגורמים, קיים סיכון מסוים כי במצבי דחק הנאשמת עלולה לנהוג באופן תוקפני כאמצעי להגן על עצמה.

מתסקיר שירות המבחן עולה כי כבר במסגרת הליך המעצר ביטאה הנאשמת עניין ורצון להשתלב בהליך טיפולי סביב הפגיעות שחוותה בעברה. עם זאת, צוין כי בשל זמני המתנה ארוכים לא הצליח שירות המבחן לשלב את הנאשמת במסגרת הליך טיפולי במהלך המעצר.

עוד צוין כי במקביל ניכר שהנאשמת התקשתה להניע בעצמה כניסה להליך טיפולי, ביטאה חשש מכניסה להליך טיפולי וציינה כי היא אישה עצמאית שמסותרת לבד ומתמודדת בכוחות עצמה עם הקשיים בחייה.

צוין כי בשל ההערכה שהנאשמת היא אישה עצמאית, בעלת כוחות לתפקוד תקין, המתמודדת עם קשיים רבים בחייה ונעדרת גורמי תמיכה, קיימת חשיבות לנסות שוב ולגייסה לטיפול המותאם יותר למצבה ולצרכיה, שיהיה בעל אופי שונה שייתכן ויסייע לה בהתמודדויות היומיום ובכך לצמצם סיכון להתנהגות תוקפנית מצידה בעתיד.

צוין כי טרם עלה בידי שירות המבחן לבחון עם הנאשמת את הצעתם לטיפול ולצורך כך עתר שירות המבחן לדחייה בת 3 חודשים.

בהתאם לכך, ובהסכמת הצדדים, הדיון נדחה לשם קבלת תסקיר משלים (פרוטוקול מיום 22.5.19).

8. כאן המקום לציין שלאור עמדת הנאשמת על פי התסקיר הנ"ל, ביחס להודאתה המסויגת לכאורה, הדגיש הסנגור, בדיון מיום 22.5.19, שהנאשמת מודה בכל עובדות כתב האישום המתוקן (פרוטוקול מיום 22.5.19, עמוד 9, שורות 20-21). הסנגור מחה על דברי שרות המבחן לפיהם הנאשמת נמנעה מלקדם הליך טיפולי, ציין כי הנאשמת התקשרה מס' פעמים לשרות המבחן אך נאמר לנאשמת שאין עדיין מקום עבורה ושלמעט מפגש אחד מטעם מסל"ן לנפגעות תקיפה מינית, לא הוצע לנאשמת דבר.

הנאשמת עצמה ציינה כי היא מעוניינת בהליך טיפולי ושהיא פעלה בהתאם להנחיות שרות המבחן.

9. **בתסקיר מיום 26.06.2019**, צוין כי הוצע לנאשמת להשתלב בהליך טיפולי מתוך מטרה לחזק את חלקיה המתפקדים ולסייע לה לבחון את התנהלותה ונטייתה התוקפנית. הנאשמת סירבה לקבל טיפול בשירות המבחן בטענה כי אינה נזקקת לטיפול וכי היא מצליחה להתמודד בכוחות עצמה עם קשייה השונים. עוד צוין כי לדברי הנאשמת היא חיזקה את קשריה עם חלק ממשפחתה והיא רואה בהם גורמי תמיכה בחייה.

הוצע לנאשמת לחדש את קשריה עם גורמי הטיפול ברווחה בעיר בה מתגוררת, אך היא ציינה שאינה מעוניינת, והוסיפה כי בעתיד אם תרצה בכך תפנה בכוחות עצמה. הנאשמת ציינה כי הקשיים עמם היא מתמודדת הם קשיים כלכליים בלבד וכי לפני עשור פנתה לשירותי הרווחה בעיר בבקשה לסיוע כלכלי אך הם לא סייעו לה.

שירות המבחן התרשם כי לאור העובדה שנערכו ניסיונות רבים לגיוסה של הנאשמת לשיתוף פעולה עם ההליך הטיפולי או השיקומי בשירות המבחן או מחוצה לו, נראה כי אינה מעוניינת בהתערבות גורמי הרווחה בחייה.

לאור זאת ונוכח חומרת העבירה, המליץ שירות המבחן על ענישה מוחשית בדמות מאסר בעבודות שירות, ענישה צופה פני עתיד בדמות מאסר מותנה, וכן פיצוי כספי לקורבן העבירה.

10. בנסיבות אלה, לבקשת הסנגור הדיון נדחה בהסכמת המאשימה לשם הגשת חוות דעת קרימינולוגית פרטית מטעם ההגנה. בתוך כך אף שירות המבחן התבקש להגיש תסקיר משלים עדכני לעניין העונש ככל שיהיה מקום לעדכון (פרוטוקול מיום 14.7.2019).

11. **בתסקיר משלים מיום 05.01.2020**, לאחר מפגש נוסף של שרות המבחן והנאשמת, צוין כי הנאשמת שולבה במפגש שבועי במסגרת "ת.ל.מ" והיא מדווחת על קשר מטיב ותומך בו היא נעזרת. צוין כי שרות המבחן נכח לראות שהנאשמת אכן מעוניינת בקבלת טיפול שיקומי. הנאשמת שיתפה בנסיבות חייה המורכבות וכי מעצרה בתיק הנוכחי גרם להרעה משמעותית במצבה הכלכלי, ולכן מתמודדת עם חובות בשל התקופה שנבצר ממנה לעבוד. עוד שיתפה כי מקפידה להגיע לטיפולים על אף מצבה הכלכלי המורכב, כשהטיפול הוא בתשלום מסובסד עבורה.

עוד עלה מדבריה כי התמודדה עם תחושת חרדה וחוסר וודאות בשל ההליך המשפטי, בעיקר בעניין הפן הכלכלי, בהיותה נעדרת תמיכה.

עם זאת, אשר לעבירה עצמה, הגם שהנאשמת ציינה כי היא נוטלת אחריות למעשיה התוצאות הקשות והפגיעה במתלוננת, טענה כי הרתיחה את המים לטובת ניקיון הבית ולא במטרה לפגוע במתלוננת, והמים נשפכו עת שפתחה המתלוננת את הדלת בחוזקה ושלא במתכוון מצידה של הנאשמת.

שירות המבחן התרשם שבמהלך השיחות, הנאשמת הייתה מוצפת מבחינה רגשית ואף נטתה להגיב באופן שאינו צפוי, תוך תנודות בתגובותיה, שנעו בין ריצוי לתוקפנות. במובן זה התרשם שירות המבחן כי עצם השיח על העבירות מעורר בכל פעם מחדש תחושות חרדה ותוקפנות בתוכה בדומה לתחושות שחשה בעת האירוע עצמו.

מהדו"ח שהועבר לשירות המבחן מטעם המטפלת של הנאשמת עלה שהנאשמת הגיעה למפגשים עם מוטיבציה גבוהה, משתפת בסיפור חייה, וניכר כי מקום עבודתה הינו מקום מרכזי בחייה. המטפלת הביעה דאגה רבה כלפי הנאשמת ומהתוצאות האפשריות של ההליך המשפטי המתנהל כנגדה. עוד הוסיפה, כי אם בשל תוצאות ההליך המשפטי יבצר ממנה לעבוד מצבה יחמיר בכל ההיבטים ולא ברור האם תצליח להמשיך בהליך הטיפולי בו השתלבה.

עוד צוין בתסקיר כי קיימת חשיבות בנקיטת אופק שיקומי טיפולי במצבה של הנאשמת. לאור כל האמור המליץ שירות המבחן על עונש בדמות צו השירות לתועלת הציבור בהיקף שעות נרחב של 200 שעות, כענישה חינוכית שיקומית שאף תבהיר לנאשמת את חומרת העבירה. עוד הוסיף שירות המבחן, כי הינם ממליצים על הטלת צו מבחן בפיקוח שירותם, במסגרתו תידרש להמשך ההליך הטיפולי בו משולבת ולהגעה לפגישות בהתאם לצורך.

12. **בתסקיר משלים מיום 16.02.20**, שירות המבחן הסביר את השינוי בהמלצה לעניין עונשה של הנאשמת בהתגייסותה של הנאשמת להליך הטיפולי, ונכח החשיבות הרבה להמשך ההליך הטיפולי במתכונת כפי שצוינה. עוד צוין כי לאור נסיבות חייה המורכבות של הנאשמת, ענישה בדמות מאסר בפועל עלולה להביא לרגרסיה משמעותית בתפקודה ובמצבה הרגשי, שלאחריו תתקשה להשתקם ולחזור למסלול חיים נורמטיבי ויצרני.

תסקיר נפגעת העבירה

13. בתסקיר נפגעת העבירה מיום 3.4.19 צוין כי מאז אירועי הפגיעה, מתמודדת המתלוננת עם השלכות פגיעות הנאשמת על תחומי חייה השונים. עורכת התסקיר עמדה על נסיבות חייה המורכבות של המתלוננת ואירועים טראומטיים שחוותה ושלא יפורטו במלואם מטעמים שבצנעת הפרט.

צוין כי המתלוננת עובדת במרכז יום לקשיש ומוכרת כבעלת 100% נכות (מצנעת הפרט לא יפורט מעבר לכך).

עורכת התסקיר עמדה על הנזקים שנגרמו למתלוננת בעקבות האירוע. המתלוננת תיארה בכאב את התדהמה שאחזה בה שעה שהנאשמת פתחה לה את הדלת כשהיא אוחזת בסיר עם מים רותחים אותם שפכה עליה כעבור מס' שניות. המתלוננת תיארה את הכאב הפיזי הצורב שחשה עקב הכוויות בגופה בגינם אושפזה למספר ימים. המתלוננת תיארה את סיוטי הלילה והתקפי הבכי בשבועות הראשונים שלאחר הפגיעה, חוסר השקט,

הכאב הרב והסבל לאורך

תקופה ארוכה. כן צוינו החרדות שהקשו עליה לצאת מביתה.

צוינו תחושות ההשפלה ותחושות החפצה, הפגיעה באוטונומיה וביכולת השליטה בחייה.

עורכת התסקיר התייחסה לפגיעה המשמעותית במראה החיצוני של המתלוננת, הפגיעה האנושה בדימוי העצמי, הקושי להכיל את השינוי, הסימנים שנותרו בגופה ומראה המצולק והתחושות הקשות שמראה מעורר, שמטעמי צנעת הפרט לא יפורטו (עמ' 5 פסקה 2 לתסקיר).

צוינו השפעת המראה על הקשר עם בן הזוג ותחושת חוסר הערך העצמי.

עורכת התסקיר התרשמה, כי עוד בטרם נפגעה המתלוננת מהנאשמת, "צבעו" חוויות קשות את תפקודה היומיומי של המתלוננת ואת עולמה הרגשי. בתוך כך צוין שניכר שהיא התמודדה עם דימוי עצמי נמוך, בדידות רבה ומצבי חיים מורכבים. עוד התרשם השירות כי בעקבות הפגיעה, ניכר שהמתלוננת חווה תלישות מסביבתה הטבעית, פחד ותסכול נורא מההגרסיה המאפיינת את חייה, כשערכה העצמי שהיה עוד קודם לכן רפה וחלש, נרמס עוד יותר.

המתלוננת, בת 43 במועד הפגיעה, רווקה, אם לבת 12. המתלוננת מתגוררת עם בן זוגה ועובדת בטיפול בקשישים במסגרת מרכז יום לגיל הזהב בעיר מגוריה. המתלוננת מוכרת כבעלת 100% נכות לביטוח הלאומי (עמ' 1 לתסקיר, פסקה חמישית).

המתלוננת מסרה לעורכת התסקיר שהיא התקשתה להשתלב במסגרות החינוך הנורמטיביות, אך לדבריה, סיימה 10 שנות לימוד ומאוחר יותר, לקראת גיל 30, השלימה 12 שנות לימוד במסגרת של השכלה למבוגרים.

ממסמך שהוצג בפני עורכת התסקיר מטעם גורמי הטיפול בקופת החולים בה מטופלת המתלוננת עולה כי מזה שנים, המתלוננת אובחנה כסובלת מהפרעה פוסט טראומתית ותופעות אחרות (מפורטות בתסקיר).

עורכת התסקיר התרשמה כי אורח החיים שניהלה המתלוננת טרם אירוע הפגיעה התאפיין באפשרויות בחירה מצומצמות, סביב קשייה להתפרנס, מצבה הבריאותי והנפשי, היעדר השכלה ומערכות תמיכה וערכה העצמי הירוד בעיני עצמה. לצד זאת, צוין כי נראה שלמרות ההתמודדות המורכבת עם מצבים קשים, הטלטלות הרגשיות העצומות שחוותה, והתחושה העמוקה של בדידות, הצליחה המתלוננת לבטא שאיפות לעתיד טוב יותר, לגלות בעצמה משאבי תפקוד ולהשתמש בהם לצורך בנייה של קשר זוגי, השתלבות תעסוקתית ואימהות. עוד צוין, כי ניכר שלמרות הבעיות הנפשיות, חוויות קשות מהעבר והיעדר גורמי תמיכה, הצליחה המתלוננת לקיים שגרת חיים מספקת במידת מה, מבחינתה, בה תפקדה כאם מיטיבה לבתה.

בהקשר זה צוין כי ניכר שאחת ההשלכות הקשות של פגיעת הנאשמת היא הפגיעה הקשה בחוויית הכוחות

שעזרו למתלוננת לשאוף, לקוות ולערוך מאמצים בכדי לשלוט בחייה ובאופן ניהולם כשבעקבות הפגיעה, נופצה תחושת היכולת של המתלוננת ותפיסת הצלחותיה בחייה.

צוינו עוד הפגיעה בחוסן הרגשי ובהקשרים נוספים שמטעמי זכויות הפרט לא יפורטו (עמ' 6 פסקה 2).

ניכר כי דווקא בתקופה בה הייתה יכולה המתלוננת ליהנות מן העמל הרב שהשקיעה בארגון

חייה במישורי חיים שונים, היא נאלצת כיום להתמודד עם חרדות, תלות באמה, דימוי עצמי מרוסק וערכה בעיני עצמה צנח באחת.

עורכת התסקיר המליצה להטיל על הנאשמת פיצוי כספי משמעותי כהכרה חברתית להיותה מי שנפגעה ע"י הנאשמת.

חוות דעת קרימינולוגית ועמדת הפסיכיאטר המחוזי

14. כאמור, מטעם ההגנה הוגשה בתאריך 02.01.2020, לקראת הטיעונים לעונש, חוות דעת של הקרימינולוגית הקלינית ד"ר טלי שימקין וביום 28.06.2020 העידה ד"ר שימקין בבית המשפט.

ד"ר שימקין, קרימינולוגית קלינית ברשות לשיקום האסיר בתחום נשים, ומטפלת במרפאה פרטית משנת 2001, בעלת ניסיון רב בתחום כפי שפירטה בפתיח לחוות הדעת.

ד"ר שימקין הסבירה בעדותה כי תפקידו של קרימינולוג קליני הוא לאבחן ולטפל, ולהיות מעורב בתהליכי שיקום.

בחוות הדעת ציינה ד"ר שימקין כי היא נפגשה עם הנאשמת פעם אחת, בה סיפרה לה את סיפור חייה ואת המצבים עמם התמודדה מתקופת ילדותה ועד למועד פגישתם. בנוסף, היו ברשותה תסקירי המבחן שנרשמו עד למועד כתיבת חוות הדעת.

ביחס לעבירה, ציינה ד"ר שימקין, כי הזיכרון של הנאשמת מקוטע, משובש ולא רציף. כך שקשה להתרשם מהאירועים כפי שהתרחשו בפועל.

הקרימינולוגית ציינה כי לנאשמת יש יכולות אישיות שמאפשרות לה להתמודד עם מציאות החיים שנכפתה עליה. למדה עברית, מצאה מקורות פרנסה, הצליחה למצוא דירות בשכירות ולכאורה לחיות חיים סבירים. בפועל, התרשמה הקרימינולוגית מיצר הישרדותה של הנאשמת, כי כבר החל מתקופת נעורה שרויה במצב הישרדותי תמידי, ללא ביטחון תעסוקתי, ללא קורת גג יציבה ובטוחה, ללא תמיכה משפחתית או רשת חברתית משמעותית.

אחרת, במצב רגשי טראומתי מתמשך המציף בדידות תהומית, ייאוש כבד ועצב עמוק (דיספוריה) המקבל ביטוי בולט בעת האחרונה.

לעמדת הקרימינולוגית, מעשה החבלה בו הורשעה נגרם כתוצאה מחוויית איום מידי בו חשה, הקשור ישירות למצבה הטראומטי המתמשך לנוכח נסיבות חייה הקשים.

לדברי הקרימינולוגית, הנאשמת חשה מאוימת בצורה קיצונית ולצורך הגנה או התמודדות עם המצוקה הזאת הייתה התפרצות זעם, אירוע חד פעמי, שהוציא את הטראומות החבויות בנאשמת. הקרימינולוגית הוסיפה שהיא מופתעת מכך שהנאשמת הצליחה כל חייה **"לשלוט בזה ולשמור על עצמה, למרות הרקע הטראומטי המתמשך שלה"** (פרוטוקול מיום 28.6.2020, עמוד 31, שורות 18-13; עמוד 32, שורות 27-18).

בחוות הדעת ציינה ד"ר שימקין, כי לאור הדברים שפורטו לעיל, הנאשמת זקוקה לתנאים פסיים סבירים לצורך קיום בסיסי, מסיוע המתקבל על ידי גורמי הרווחה במיצוי זכויות. ללא תנאי קיום בסיסיים לא ניתן יהיה להפיק מהטיפול. ולכן להערכתה, התקשתה הנאשמת להשתלב בטיפול פרטני וקבוצתי שהוצע לה מטעם שירות המבחן.

כפי שצוין, בעדותה ציינה הקרימינולוגית הקלינית כי הנאשמת סובלת CPTSD כלומר הפרעת דחק פוסט טראומטית מורכבת (פרוטוקול מיום 28.06.2020, עמ' 27 שו' 19-20).

עוד ציינה הקרימינולוגית, כי היא ממליצה על המשך טיפול פרטני שכבר החל לצד ענישה צופה פני עתיד בדמות מאסר מותנה המשמש גורם הרתעה.

הקרימינולוגית הסבירה שעקב החוויות הטראומטיות אותן חוותה הנאשמת בילדותה, נפגע אמונה בקהילה, ולכן אמון זה לא יוכל להתפתח שנית בתנאי כליאה, אך כן יוכל להתפתח במסגרת קהילתית שיש בה התייחסות ייחודית לצרכי נשים נפגעות.

15. ד"ר רוני שרף, הפסיכיאטר המחוזי, התייחס במסמך קצר מיום 8.3.2020, לחוות דעתה של הקרימינולוגית טלי שימקין.

ד"ר שרף ציין שמדובר בנאשמת שאינה לוקה במחלת נפש, לא נטען להיעדר כשירות או אחריות פלילית. ד"ר שרף ציין כי למעשה התבקשה הערכת מידת חומרת הפרעה נפשית של אישה שאינה מוכרת למערכת הפסיכיאטרית, לא נבדקה על ידו וכל המידע שהועבר לעיונו מקורו בחוות דעת מטעם ההגנה. לכן התקשה להתייחס לממצאים הכתובים בחוות דעתה של ד"ר שימקין.

לגופו של עניין, ציין ד"ר שרף כי למרות אבחנתה של ד"ר שימקין שהנאשמת לוקה בהפרעה פוסט טראומה מורכבת על רקע האירועים שחוותה בחייה, קשה לאמוד את חומרת חוסר השליטה והתפרצויות הזעם החווים הלוקים בהפרעה זו, אם כי העובדה שזו עבירת אלימות ראשונה אולי עשויה לרמוז כי לא מדובר בחוסר שליטה חמור.

טענות המאשימה לעונש

16. המאשימה עתרה להשית על הנאשמת עונש מאסר בפועל ממושך. לשיטת המאשימה, מתחם העונש ההולם בעניינה של הנאשמת נע בין 30 ל-60 חודשי מאסר ויש למקם את עונשה של הנאשמת מעל מחצית המתחם. בנוסף, עתרה המאשימה להשית על הנאשמת מאסר מותנה מתון יותר על עבירות אלימות מסוג עוון, קנס מתון שייקח בחשבון את מצבה הכלכלי של הנאשמת, ופיצוי כספי משמעותי למתלוננת, שיהיה בו מענה לצרכיה המרובים של נפגעת העבירה.

בטיעוניה לעונש, הפנתה המאשימה לערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשמת. המאשימה טענה כי הנאשמת במעשיה פגעה בערכים המוגנים שהינם שמירה על גופו של אדם, זכותו של אדם לשלמות הגוף ולאוטונומיה על גופו ובערך המוגן שעניינו ביטחון אישי.

המאשימה ציינה כי המניע או הסיבה לביצוע העבירה על ידי הנאשמת הוא סכסוך שכנים שהלך והחריף בין הנאשמת לבין השכן, והדפיקות הממושכות בדלת ביתה על ידי השכן, ואחר כך, על ידי המתלוננת.

המאשימה התייחסה בטיעוניה לתסקירי שירות המבחן שפורטו לעיל ולעניין חוות הדעת הפרטית שנערכה על ידי ד"ר שימקין. בהקשר זה ציינה כי המתלוננת לא מביעה חרטה על פי התסקירים, ואף התקשתה לבטא אחריות על הפגיעה שבמעשיה. לטענתה, הנאשמת התמקדה בנזקים שנגרמו לה ממעצרה, ביניהם אובדן עבודתה וקשיה הכלכליים.

לשיטת המאשימה קדם למעשה העבירה תכנון משמעותי, ארוך בזמן, של הרתחת המים, שעה שהמתלוננת מחכה מחוץ לדלת ביתה.

בטיעוניה ציינה המאשימה, כי אין להקל ראש בכלי הנשק הנבחר, בפרימיטיביות כלי הנשק, מסוכנותו הרבה ותוצאות הפגיעה שנגרמו על ידו.

נטען שיש לדחות את המלצות שרות המבחן החורגות באופן קיצוני ממתחם העונש ההולם.

עוד טען ב"כ המאשימה, כי אין יכולת לדעת אם אכן לפי תסקירי שירות המבחן והשינוי בהמלצותיו, יש סיכוי של ממש כי הנאשמת תשתקם. לאור העובדה כי הנאשמת רק התחילה את ההליך השיקומי.

המאשימה הגישה פסיקה בתמיכה לעתירתה.

עם זאת, ציינה המאשימה כי מהטעם שלא לבסס ראשית טענה לעיוות דין בעניינה של הנאשמת, נוכח היות המסמך קשור לטיפול שמשולבת בו הנאשמת, המאשימה לא התנגדה להוספתו לטיעוני ההגנה לעונש.

17. בטיעוניה לעונש, עתר הסנגור להימנע מהטלת עונש מאסר מאחורי סורג ובריה על הנאשמת ולאמץ את

המלצת שירות המבחן ואת המלצתה של ד"ר שימקין ולאפשר לנאשמת לשקם את עצמה.

עוד הוסיף כי לטענת ב"כ המאשימה בדבר סמכותה של ד"ר שימקין, כי אין לבטל את סמכותה במחי יד ולומר שהיא לא מוסמכת לערוך את האבחנה, מתוקף תפקידה הוא לערוך אבחנות מסוג זה.

הסנגור התייחס לאבחונה של ד"ר שימקין, בהקשר לפוסט טראומה ממנה סובלת הנאשמת ולמאורעות חייה של הנאשמת. וכי הנאשמת חיה חיים הישרדותיים החל מגיל 14 ועד היום, במהלכם ננטשה על ידי משפחתה, הושפלה, חיה בתנאים מחפירים ונתונה במצב כלכלי קשה. לשיטת הסנגור, הנאשמת ביצעה את המעשה על רקע הפוסט טראומה ממנה היא סובלת.

בנוסף, הפנה הסנגור לנסיבות חייה הקשות של הנאשמת ולכך שלמרות נסיבות אלה, לא התדרדרה הנאשמת לפלילים.

לעניין רצונה של הנאשמת לטיפול במסגרת שירות המבחן, טען כי שירות המבחן הוא זה שלא דאג לטיפול ראוי והגיניו בעבור הנאשמת, ולכן לא יכלה להראות נכונות לשיתוף פעולה בהליך השיקומי. מאז שהופנתה לתל"מ וד"ר שימקין, משתפת פעולה בהליך השיקומי ומאז גם שירות המבחן השתתף בחזון לא לפגוע בנאשמת, ואף המליץ לא לריצוי עונש במאסר בפועל כי הוא עלול להביא לרגרסיה משמעותית.

הסנגור תמך עמדתו בפסיקה ובהתייחס לפסיקה שהגישה המאשימה וציין כי פסיקה זו אינה מתאימה לעניינה של הנאשמת, ואף האירועים המתוארים בפסיקה זו חמורים אף יותר מאירוע זה, והעונש הניתן בהם תומך בהמלצת שירות המבחן.

עוד טען הסנגור כי יש להקל בעונשה של הנאשמת עקב קרבה לסייג (לא פורט סעיף החוק הרלבנטי) ונסיבות חייה החריגות והקשות.

18. לאחר שהצדדים טענו לעונש ביקש הסנגור לצרף לטיעוניו מסמך שנערך על ידי ת.ל.מ. אשדוד, בתאריך 30.06.2020.

במסמך צוין כי לאור מגפת הקורונה, נאלצה הנאשמת להעביר את מפגשי הטיפול ממפגשים פרונטאליים, למפגשים מקוונים. הדבר יצר בעייתיות לנאשמת כיוון שאינה יודעת קרוא וכתוב. על אף מגבלת השפה, הנאשמת שיתפה במתרחש בחייה, על פיטוריה מעבודתה ועל הטלטלה שנגרמה לה בעקבות כך. לאור המצב, הבינה את משמעות הקשר הטיפולי, על כך שמקנה לה יציבות, ומאפשר לה להרחיב קשרים קיימים. יחד עם זאת, צוין כי הנאשמת הינה אישה "שקופה" בחברה, בעלת קושי לסמוך על האחר, מה שעלול לגרום לה לאבד די מידי את ביטחונה ואמונה באחר. מצב זה עלול לגרום לתגובות התנהגותיות אשר יכולות להתפרש כתוקפניות. עוד צוין, כי הנאשמת מלאת מוטיבציה להמשך וקבלת טיפולה.

המאשימה הסתייגה מן האופן בו הוגש המסמך ולעניין תוכנו ציינה בין היתר כי עולה ממנו שהנאשמת כבר אינה עובדת מחודש מאי 2020. אף שיש טעם בהסתייגות המאשימה, יובא במסגרת שיקולי גם האמור במסמך זה (מסומן בזאת על ידי נ/1 לעונש).

19. הנאשמת עצמה, בדברה האחרון, ציינה כי זו הפעם הראשונה שנתקלה בסיטואציה שכזו, ומעולם לא פגעה בשכניה. עקב האירוע, לא ישנה בלילות והיא חוששת לפתוח את דלת ביתה לבאים.

מתחם העונש ההולם

20. הוראת סעיף 40ב לחוק העונשין, התשל"ז-1977, קובעת שהעיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו, ולשם קביעתו על בית המשפט להתחשב בערך החברתי שנפגע בעת ביצוע העבירה, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנהוגה והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ג לחוק העונשין, התשל"ז-1977).

21. הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשמת הינם הזכות להגנה על שלמות הגוף, הזכות להגנה מפני פגיעה בגוף, לאוטונומיה על גוף, הזכות לביטחון אישי והערכים כפי שעמדה עליהם המאשימה בטיעוניה.

בע"פ 5980/15 מדינת ישראל נ' זדה (23.03.2016), עמ' 5, נאמר:

"חברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם התופעה של יישוב סכסוכים בדרך של אלימות, המלווה לעתים אף בשימוש בנשק קר או חם. תופעה זו חותרת תחת הסדר החברתי ופוגעת בערך היסוד בדבר זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף".

22. בבחינת מדיניות הענישה הנהוגה בעבירה של חבלה חמורה תוך גרימת כוויות מסוגים שונים עולה כי מנעד הענישה הוא רחב ככל שהוא נוגע לתקופות המאסר המוטלות על מי שהורשע בגין מעשים כבדניים ענייניו ונראה כי נדרשים טעמים כבדי משקל וחריגים ביותר על מנת להימנע מהטלת עונש מאסר בפועל בגין עבירה זו. על מדיניות הענישה הנהוגה ניתן ללמוד, בין היתר, מפסקי הדין כדלקמן:

בעניין ת"פ (מחוזי ב"ש) 45252-06-17 מדינת ישראל נ' רדה (09.04.2018), נדון עניינו של נאשם, אסיר, שהורשע בעבירה של חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין, לאחר שבמהלך סכסוך עם אסיר אחר שפך על האחר קנקן ובו מים רותחים שהיה בחדר בו שהו. לאסיר נגרמו כוויות, ב-8 אחוז משטח גופו בכויות דרגה 2 שטחיות ולא היקפיות. צוין כי באירוע זה לא הייתה הכנה מוקדמת לשפיכת המים על המתלונן.

בעניין זה הגיעו הצדדים להסדר טיעון במסגרתו הגבילה התביעה את עתירתה ל-24 חודשי מאסר בפועל.

בית המשפט הטיל על הנאשם 20 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי כספי בסך 7,500 ₪.

יוער כי נראה שנסיונות ביצוע העבירה בפסק הדין חמורות מעניינה של הנאשמת שכן בפסק הדין דובר בנאשם שביצע את העבירה בעת שהיה אסיר. קיים שוני בין המקרים אף נוכח הסדר הטיועון אליו הגיעו בפסק הדין.

בעניין ת"פ (ב"ש) 53803-07-18 **מדינת ישראל נ' טובי** (15.9.09), אליו הופנית על ידי המאשימה, דובר בנאשמת שהורשעה בעבירה של חבלה מחמירה לפי סעיף 333 לחוק העונשין, לאחר ששפכה שמן רותח על בעלה בעת שישן, כשניסתה לצפות בהודעה במכשירו הסלולארי, שהיה מונח בצמוד למיטתו. השמן הרוחת גרם לבעל לכוויות חמורות באזור הגפיים, ראשו, צווארו, פניו וחזהו. בעניין זה הגיעו ב"כ הצדדים להסדר טיועון במסגרתו הגבילה התביעה את עתירתה ל-24 חודשי מאסר ואילו ההגנה הייתה חופשית בטיעוניה. עוד הוסכם בין ב"כ הצדדים כי בזמן ביצוע העבירה הנאשמת הייתה קרובה לסייג לאחריות פלילית כך שהייתה **במצב פסיכוכי בזמן ביצוע העבירה** ומתוך המצב הפסיכוכי הלכה לראות את הטלפון הנייד של נפגע העבירה עם השמן הרוחת ביד. עוד יש לציין כי הנאשמת בפסק הדין הייתה מוכרת לשירותי הרווחה באזור מגוריה.

בית המשפט הטיל על הנאשמת 9 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, מאסר מותנה ופיצוי כספי בסך 150,000 ₪ לנפגע העבירה. בפסק הדין בערעור הפחית בית המשפט העליון את הפיצוי הכספי לסך של 65,000 ₪.

הסנגור ציין בטיעונו לעונש כי נסיבות מקרה זה חמורות מעניינה של הנאשמת ולפיכך אף בעניינה של הנאשמת יש להימנע מעונש מאסר בפועל.

אציין כי אמנם בעניין שנדון בפסק הדין דובר בנאשמת ששפכה שמן ולא מים ובכך עניין זה חמור מעניינה של הנאשמת אך בעניין שנדון בפסק הדין נסיבות מקלות משמעותיות שאינן מתקיימות בענייננו. כך למשל, הוסכם על ידי הצדדים שהנאשמת בפסק הדין ביצעה את העבירה כשהייתה במצב פסיכוכי ומתוך המצב הפסיכוכי. עניין שאין חולק שלא מתקיים בנאשמת (אשר לטענת ההגנה כי הנאשמת ביצעה את העבירה בשל הפוסט טראומה ממנה היא סובלת אתיחס לכך בהמשך במסגרת השיקולים שיש לשקול בתוך מתחם העונש ההולם). צוין כי אין חולק שהנאשמת בפסק הדין ביקשה להסתכל בטלפון הנייד של נפגע העבירה כשהחזיקה בסיר עם השמן ולא לשפוך את השמן על נפגע העבירה כמתואר לעיל.

בנוסף, גם בעניין זה התביעה הגבילה את עתירתה במסגרת הסדר טיועון בשונה מעניינה של הנאשמת.

בעניין ע"פ 6347/12 **מדינת ישראל נ' מרה** (13.05.2013), אליו הופנית על ידי המאשימה, נדון עניינו של משיב שהורשע בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין, ניסיון לחבלה חמורה, על פי סעיף 333 בנסיבות סעיף 33 לחוק העונשין; ותקיפה, על פי סעיף 379 לחוק העונשין. המשיב, אסיר שפגע בשלושה אסירים בין כתלי בית הכלא, בכך ששפך עליהם מים רותחים שמילא לתוך דלי. כתוצאה ממעשיו, נגרמו למתלוננים כוויות בחלקי גופם.

בית המשפט העליון החמיר את עונשו של המשיב והעמידו של 4 שנות מאסר בפועל ופיצוי כספי בסך כולל של 20,000 ₪.

נראה כי עניין זה חמור משמעותית מעניינה של הנאשמת הן במהות העבירות שבהן הורשע המשיב, הן במספר הנפגעים והן בנסיבות העבירות - שפיכת מים רותחים שמילא לתוך דלי, כאשר היה אסיר.

בעניין ע"פ 8513/10 **רפורט נ' מדינת ישראל** (02.05.2011), נדון עניינה של מערערת שהורשעה בעבירה של חבלה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 333 + 335(א)(1) לחוק העונשין, לאחר ששפכה בקבוק המכיל חומצה גופרתית על פקיד בלשכת התעסוקה. מאבטח שהיה במקום השתלט עליה ובכך מנע פגיעה בפקיד. תוך כדי השתלטות על המערערת, פגעה החומצה בידו של המאבטח, נגרמה לו כוויה קשה באמת ידו הימנית ונקבעה לו נכות צמיתה בשיעור של 20%.

בית המשפט העליון אישר את העונש שהוטל על המערערת, 24 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי כספי בסך 20,000 ₪.

לקולת המערערת צוינו נסיבותיה האישיות המורכבות, לרבות בעיות נפשיות שונות מהן סבלה המערערת.

נראה כי עניין זה חמור מעניינה של הנאשמת בעיקר בשל הנסיבות המחמירות בגין הורשעה כמפורט לעיל.

בעניין ת"פ (טב') 6338-09-08 **מדינת ישראל נ' סעב** (13.1.2010) נדון עניינו של נאשם, בעל עבר פלילי מכביד, שהורשע על פי הודאתו בעבירה של גרימת חבלה חמורה, לפי סעיף 333 לחוק העונשין.

הנאשם, בהיותו אסיר תקף אסיר נוסף שישן במיטתו ע"י שפיכת מים רותחים על גופו. כתוצאה מכך נגרמו לו כוויות בפנים, בצוואר ובחזה (לא צוין היקף החבלה).

בית המשפט השית על הנאשם 18 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, פיצוי בסך 2,000 שקלים וקנס בסך 1,000 שקלים.

לקולת הנאשם צוין כי הנאשם סובל ממגבלות נפשיות ומקבל טיפול תרופתי (הנאשם נמצא כשיר לעמוד לדין וכן נמצא כי היה בר עונשין בעת ביצוע המעשה).

בעניין רע"פ 7389/13 **טייטלבוים נ' מדינת ישראל** (17.12.2013), נדחתה בקשת רשות ערעור בעניינו של מבקש שהורשע בעבירה של חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין לאחר ששפך מים רותחים מקומקום על המתלונן, וכתוצאה מכך נגרמו למתלונן כוויות בקרקפת, בפנים, בצוואר, בכתפיים, בגב ובכפות הידיים ב-25% משטח גופו. המבקש נדון ל-5 חודשי מאסר לריצוי בפועל, שני מאסרים מותנים ופיצוי כספי בסך 8,000 ₪ למתלונן.

לקולת המבקש צוינו, בין היתר, התרשמות שירות המבחן כי המדובר בעבירה ראשונה שבוצעה על רקע מערכת יחסים פוגענית ומתמשכת, נוכח הפגיעה שתיגרם לבקש ולמשפחתו אם יוטל עליו עונש מאסר ולו על דרך של עבודות שירות, פגיעה שתבוא לידי ביטוי באי יכולתו של המבקש לפרנס את משפחתו ולטפל בבנו המוגבל. צוין כי המבקש אב ל-14 ילדים ובהם ילד סיעודי הסובל משיתוק מוחין ומרותק לכיסא גלגלים והמבקש הוא המטפל העיקרי בו.

בעניינו של המבקש צוינו נסיבות אישיות משמעותיות שאף הובאו במסגרת תסקירי שירות המבחן, שאין מתקיימות בעניינה של הנאשמת.

עוד הופנית על ידי המאשימה גם לעניין ת"פ (מחוזי תל אביב) 55141-07-14 **מדינת ישראל נ' בליי** (21.6.15) אך לא מצאתי מקום להקיש מהעונש שהושת על הנאשם בפסק הדין לעונשה של הנאשמת נוכח הפער בין חומרת המעשים. בעניין שנדון בפסק הדין דובר על נאשם שהורשע בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(1) ו-6) ופציעה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 334 ו-335(א)(1) לחוק העונשין. הנאשם בפסק הדין בשעת לילה מאוחרת שפך על המתלונן, שותפו לדירה, בעת שישן, מים רותחים שבהם מהל תבלין המכיל חומר מדמיע. בנוסף, דקר הנאשם את המתלונן בידו באמצעות סכין מטבח.

כתוצאה מכך נגרמו למתלונן כוויות בדרגה 2 בפנים, בצוואר, בחזה, בבטן, בגפיים העליונות ובירך הימנית על פני 30% משטח גופו וכן נגרם לו פצע חתך ביד שמאל כתוצאה מדקירת הסכין שהצריך את אשפוזו בבית החולים לתקופה ממושכת. כמו כן, נגרמו לשותף נוסף שישן סמוך למתלונן פצעי כוויה בדרגות 1 ו-2 בצד הגוף וברגל שמאל.

בית המשפט העליון, במסגרת ערעור שהוגש על פסק הדין, הפחית את עונשו של המערער ל-6 שנות מאסר חלף 8 שנות מאסר שהוטלו עליו בבית המשפט המחוזי (ע"פ 5927/15 **פלוני נ' מדינת ישראל** (11.7.16)).

עוד יצוין כי הסנגור הפנה לפסקי דין רבים העוסקים בעבירה מסוג חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין, במסגרתם נמנעו בתי המשפט מהטלת עונש מאסר בפועל. במקרים שתוארו בפסקי הדין נדונו מעשי אלימות שונים (ואף חמורים), שאינם מלווים בכוויות כפי שגרמה הנאשמת ולפיכך לא מצאתי מקום להקיש מעניינם של פסקי הדין אלה לעניינה של הנאשמת (ראו למשל, עפ"ג (מחוזי ת"א) 50632-12-14 **אבו לאשין נ' מדינת ישראל** (15.04.2015), בת"פ (שלום ב"ש) 4289-09 **מדינת ישראל נ' קריוצקוב** (07.03.2011)).

23. אשר לנסיבות המעשה, ראוי להדגיש את הנזק הפיזי שהנאשמת גרמה למתלוננת בשל כוויותיה, ויתר הנזקים כפי שעולה מתסקיר נפגעת העבירה.

כאן המקום לציין כי עבירה לפי סעיף 333 היא עבירה תוצאתית והנזק שגרמה הנאשמת למתלוננת הוא קשה, חמור, רחב היקף ובעל השפעות לטווח ארוך על חיי המתלוננת במישורים רבים של חייה, כפי שפורט בהרחבה בתסקיר נפגעת העבירה.

מעוצמת הנזק ניתן להתרשם ממראה תמונות המתלוננת (ת/2) שהוגשו בצבע הממחישות, בבחינת יפה תמונה אחת מאלף מילים, את עוצמת הנזק ואת השפעותיו.

חלק מן התמונות שהוגשו אף קשות לצפייה. יאמר כי מאזור הצוואר ולאורך פלג גופה העליון של המתלוננת ניכרים כוויות נרחבות וקילופי עור באזורים רגישים ביותר.

על השפעתן ארוכות הטווח של כוויות בדרגות 2 ו-3, אין להכביר מילים.

יפים לענייננו דברי כב' השופט א. ביתן לפיהם במנגנון של שפיכת מים לא ניתן לתחום במדויק את מיקום הפגיעה ואף הם עלולים לפגוע במקומות רגישים. פגיעות אלו יכולות לגרום לכוויות חמורות הכרוכות בכאבים עזים, ואף יכולים להתבטא בפגיעות גופניות משמעותיות ואף חמורות המחייבות טיפול רפואי מורכב ועלולות אף להותיר צלקות באזורי הפגיעה. כל בר דעת יודע זאת (ת"פ (מחוזי ב"ש) 45252-06-17 **מדינת ישראל נ' רדה** (09.04.2018), עמוד 3 פסקה 1).

עוד יש להביא בחשבון בנסיבות המעשה את העובדה כפי שצוינה בכתב האישום ואליה יש להיצמד שלפיה **"כעבור כ-10 דקות שבהן דפקה המתלוננת על דלת ביתה של הנאשמת, ולאחר שמילאה סיר בישול בעל ידית אחת במים רותחים, פתחה הנאשמת את דלתה. הנאשמת ראתה את המתלוננת עומדת מולה והשליכה בשפיכה על המתלוננת את המים הרותחים שבסיר אל פלג גופה העליון של המתלוננת"**. אמנם המתלוננת נקשה בדלת 10 דקות, פעולה מרגיזה, אולם תגובתה של הנאשמת הייתה בלתי מידתית בעליל, גם אם מביאים בחשבון את נתוני אישיותה. הנאשמת בעבר התלוננה במשטרה כנגד בן זוגה של המתלוננת, עקב סכסוך ממושך עמו. אך היא בחרה שלא להתקשר למשטרה ושפכה אל פלג גופה העליון של המתלוננת את המים הרותחים שהרתיחה בסיר בעל ידית אחת.

24. לאור כל האמור, נוכח נסיבות המעשים עליהן נותנת הנאשמת את הדין, הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו, מידת הפגיעה בהם גבוהה ומדיניות הענישה הנהוגה כפי שפורט לעיל, הנני סבורה שמתחם העונש ההולם לעבירה שבוצעה על ידי הנאשמת נע בין 12 לבין 30 חודשי מאסר.

קביעת העונש בתוך המתחם

25. בגזירת עונשה של הנאשמת בתוך מתחם העונש ההולם, ינתן משקל להיעדר עבר פלילי (למעט עבירת גניבה "ישנה" שאינה ממן העניין), הודאתה ונטיל האחריות למעשה ונסיבות חייה.

כן יש להביא בחשבון כי הגם שהנאשמת התקשתה לשתף פעולה עם גורמי טיפול בתחילה, בהמשך נרתמה לכך, למרות הקשיים נוכח נתוני אישיותה ועברה ההיסטורי, במידה ובאופן כפי שמפורט בתסקירי שירות המבחן ובמסמכים שהמציא הסנגור כולל חוות הדעת הקרימינולוגית.

בהתאם להוראת סעיף 40 יא(8) לחוק העונשין, ינתן משקל אף ל"**נסיבות חיים קשות של הנאשם שהייתה להן השפעה על ביצוע מעשה העבירה**".

אשר לעמדתה של הקרימינולוגית כי מעשה הנאשמת בוצע בשל הפוסט טראומה ממנה היא סובלת. בהקשר זה, הנני סבורה שגם לאור עמדת הקרימינולוגית אין בפינינו נסיבות של קרבה לסייג או נסיבות המשפיעות על קביעת המתחם כמשמעות הדבר בהוראת סעיף 40ט(9-6) לחוק העונשין.

כפי שציין הפסיכיאטר המחוזי, העובדה שזו עבירת האלימות הראשונה של הנאשמת עשויה לרמז שלא מדובר בחוסר שליטה חמור.

אף מתסקירי שירות המבחן, לענין מאפייני אישיותה של הנאשמת עולה כי מדובר במי שיש בכוחה לשלוט על תגובותיה ולכלכל את צעדיה.

עם זאת, הנני סבורה שיש להביא נסיבה זו לקולה בתוך מתחם העונש ההולם בהתאם להוראת 40א(8) לחוק העונשין, כאמור, נוכח מכלול נסיבות חייה של הנאשמת.

26. שיתוף פעולתה של הנאשמת עם הליך הטיפול במסגרת שירות המבחן לא היה עקבי ולא היה מלא. כלומר, כפי שפורט בתסקירי שירות המבחן, תחילה לא הראתה נכונות לשיתוף פעולה מלא ואף ציינה כי היא אינה מעוניינת בחשיפת פרטיה מהעבר. כיום, שינתה את דרך פעולתה ומראה רצון לקיום הליך שיקומי, ומבחינה כיצד ההליך השיקומי מיטיב עם חייה. התרשמות גורמי הטיפול הייתה ממוטיבציה גבוהה להליך הטיפולי שהחלה (כ-25 מפגשים)(נ/1).

לאור שינוי הדברים, כך גם השתנתה המלצת שירות המבחן לענין עונשה של הנאשמת.

27. כפי שעלה מתסקירי שירות המבחן, לענין נטילת האחריות, הרי שזו הייתה מסויגת.

הנאשמת התמקדה בקרבנות נוכח נסיבות חייה ללא הבעת אמפתיה לכאבה של המתלוננת או לנזקים שגרמה לה.

היה נכון בנסיבות הענין לקבוע את עונשה של הנאשמת מעבר לרף התחתון של מתחם העונש, ואולם נוכח נסיבות חייה הקשות של הנאשמת, שהן חריגות ובעלות משקל, באיזון בין מכלול השיקולים, יועמד עונשה של הנאשמת ברף התחתון של המתחם ובכך אף ליתן ביטוי למאמצי השיקום בתקופה האחרונה.

אשר להמלצת שירות המבחן יאמר כפי שצוין לעיל כי המדובר בהמלצה בלבד שבית המשפט אינו מחויב לאמצה (ראו הפניות ברע"פ 7389/13 **טייטלבוים נ' מדינת ישראל** (17.12.2013) עמוד 17 לעיל).

28. באיזון בין השיקולים השונים הנני סבורה כי יש מקום להטיל על הנאשמת מאסר לריצוי בפועל.

קבלת עמדת ההגנה והימנעות מהטלת עונש מאסר לא תהלוך את חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמה של הנאשמת ולא תביא לידי ביטוי ראוי את הסלידה ממעשיה של הנאשמת וההוקעה לה ראויים. מן הראוי שבית משפט יבטא בכך גם הכרה בנזקה וסבלה של קורבן העבירה.

29. לענין הפיצויים, כפי שנקבע בע"פ 961/16 **אלהרוש נ' מדינת ישראל** (25.11.2018), פיצוי לנפגע העבירה יונק את מאפייניו הן משדה הנזיקין הן משדה העונשין; ויש לשקול אותו לאור מגוון התכליות החקיקתיות העולות משדות אלה [שם, פסקאות 17-19 בפסק דינה של כב' הנשיאה א' חיות]. **"בשל העובדה שפיצוי בהליך הפלילי אינו מחייב הליך של הוכחת נזק מדויק, ונקבע בהתאם להתרשמותו של בית המשפט, הרי שאין למצות במסגרתו את הנזק הכולל שנגרם לנפגע העבירה, ויש לתחמו. פיצוי זה הריהו 'עזרה ראשונה' הניתנת לנפגע העבירה בתום ההתדיינות בפלילים. בצד אותה**

'עזרה ראשונה' עומדת האפשרות להגיש בנפרד תביעה אזרחית נגד העברין, בגין מלוא נזקי קרבן העבירה [ע"פ 7186/19 קטמור נ' מדינת ישראל (8.1.2020), פסקה 13].

עוד נקבע שהפיצוי לקרבן העבירה אינו אמור להיקבע לפי יכולתו הכלכלית של הנאשם (דנ"פ 5652/16 אסרף נ' בוקבזה (13.9.17)).

יש לקוות שהשפעות ההליך הטיפולי שהחלה הנאשמת כמפורט לעיל לא ירדו לטמיון והנאשמת תמשיך בהליך שבו החלה בכל מסגרת בה תשהה.

אשר על כן הנני דנה את הנאשמת לעונשים הבאים:

1. 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרה מיום 27.7.18 עד יום 26.8.18.
2. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום שהנאשמת לא תעבור עבירה בה הורשעה או כל עבירת תקיפה הגורמת חבלה.
3. הנאשמת תפצה את המתלוננת בסך של 10,000 ₪.

זכות ערעור תוך 45 ימים מהיום לבית המשפט העליון.

ניתנה והודעה היום י"ד אב תש"פ, 04/08/2020 במעמד הנוכחים.

דינה כהן, שופטת

ב"כ הנאשמת:

אבקש עיכוב ביצוע של 45 ימים מהיום, על מנת לשקול הגשת ערעור.

אבקש את אסופת הפסיקה שהגשתי.

ב"כ המאשימה:

אין לי התנגדות לעיכוב ביצוע, בהתאם להלכת שנקבעה בבימ"ש העליון, אבקש להבטיח תנאים שיבטיחו התייצבות הנאשמת לריצוי לעונש. עיכוב יציאה מן הארץ הפקדת דרכון.

ב"כ הנאשמת:

יש ערבויות שנחתמו בתיק.

כתובת העדכנית של הנאשמת: רח' ב.

מס' הטלפון של הנאשמת : 05.....

אני רואה שיש עיכוב יציאה מן הארץ.

החלטה

הנאשמת תתייצב לתחילת ריצוי עונשה בתאריך 17.9.2020 עד השעה 10:00 בכלא "נווה תרצה", אלא אם כן תינתן החלטה שיפוטית אחרת על ידי ערכאת הערעור.

לעניין התייצבות בכלא נווה תרצה, הנאשמת תפעל בהתאם לכל הנחייה של שב"ס בנוגע למקום ההתייצבות לתחילת ריצוי העונש.

הערבויות בתיק המ"ת ימשיכו לעמוד בתוקף לרבות עיכוב היציאה מן הארץ.

לאור הצהרת הנאשמת כי אין לה דרכון להפקיד לא תחויב כמובן בהפקדת הדרכון.

הפרוטוקול יישלח לגורמי שב"ס.

הנאשמת תתייצב עם תעודת זהות והעתק גזה"ד בכלא "נווה תרצה".

<#7#

ניתנה והודעה היום י"ד אב תש"פ, 04/08/2020 במעמד הנוכחים.

דינה כהן, שופטת

